

Sygn. akt IX U 506/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2020 r.

Sąd Okręgowy _____ w Gliwicach Wydział IX

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Renata Stańczak
Protokolant:	Iwona Porwoł

przy udziale ./.

po rozpoznaniu w dniu 18 lutego 2020 r. w Rybniku

sprawy z odwołania J. B. (B.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania J. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 30 kwietnia 2019r. nr (...)

oddala odwołanie.

Sędzia

Sygn. akt IX U 506/19

UZASADNIENIE

Decyzją z 30 kwietnia 2019r. organ rentowy, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R., na podstawie art. 114 ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, odmówił ubezpieczonemu J. B. (B.) prawa do ponownego ustalenia wysokości emerytury, ponieważ ubezpieczony nie przedłożył żadnych nowych dowodów, jak również nie ujawniono żadnych nowych okoliczności w sprawie, mających wpływ na zmianę decyzji z 17.10.2016r.

Ubezpieczony wniósł odwołanie od decyzji i precyzując odwołanie na rozprawie 17 września 2019r. domagał się zmiany decyzji, dopuszczenia dowodu z opinii biegłego na okoliczność uzyskiwanych wynagrodzeń za lata 1956-1972. Wniósł także o zwrot kosztów zastępstwa procesowego.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie z przyczyn jak

w zaskarżonej decyzji.

Rozpoznając sprawę Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczonemu, urodzonemu (...), przysługuje prawo do emerytury górniczej od (...). Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury, wyliczony na podstawie wynagrodzenia z okresu 01/1986-12/1986, wyniósł 330,56% i został ograniczony do 250%.

Po przyznaniu prawa do świadczenia ubezpieczony pozostawał w zatrudnieniu w KWK (...), a następnie w Poczta Polska – Urząd Rejonowy Poczty R. od 01.05.1988r. do 31.12.1993r.

Decyzją z 17 października 2016r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do ponownego ustalenia wysokości emerytury na podstawie art. 110 i art.110a ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, gdyż nowoustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosi 176,28% i nie jest wyższy niż 250% ani nie jest wyższy od poprzednio obliczonego. Organ rentowy wskazał nadto, że za okresy zatrudnienia, za które nie można ustalić podstawy wymiaru, przyjął kwoty minimalnego wynagrodzenia pracowników. Ubezpieczony przedłożył w organie rentowym zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu wystawione przez (...) S.A. za lata 1972-1988.

Ubezpieczony (...) złożył kolejny wniosek o przeliczenie podstawy wymiaru świadczenia na podstawie art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W rozpoznaniu wniosku organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję omówioną na wstępie.

(dowód: akta organu rentowego).

Ubezpieczony zatrudniony był w KWK (...) w K. w okresach:

- od 20.09.1955r. do 14.12.1955r. – na stanowisku laboranta na powierzchni,
- od 13.11.1956r. do 31.10.1957r. – na stanowisku ładowacza pod ziemią,
- od 01.11.1957r. do 31.12.1961r. – na stanowisku młodszego górnika pod ziemią,
- od 01.01.1962r. do 16.10.1969r. – na stanowisku górnika pod ziemią – renta inwalidzka,
- od 09.01.1970r. do 05.01.1976r. – na stanowisku robotnik na powierzchni na pół etatu,
- od 06.01.1976r. do 31.03.1988r. – na stanowisku górnika pod ziemią.

Ubezpieczony ma zawodowe wykształcenie o kierunku laborant- chemik. Najpierw był zatrudniony w (...) Fabryce (...) i tam pracował 2 lata od 1953r. do 1955r. Potem przyjął się do KWK (...) i w okresie od 1955r. do 1956r. pracował na powierzchni. W 1956r. został przeniesiony na dół kopalni, żeby odrobić przez 2 lata wojsko i potem już pracował pod ziemią. Następnie po ukończeniu kursów pracował jako górnik. W 1969r. uległ wypadkowi na dole, w wyniku czego przebywał na rencie wypadkowej, a równocześnie dorabiał na pół etatu na powierzchni od 1970r. do 1976r.. Potem znowu poszedł do pracy na dół. W latach 1956 - 1969 pracował na oddziale wydobywczym. Otrzymywał wynagrodzenie akordowe. Jako ładowacz miał stawkę dniówkową, potem ta stawka się zwiększała. Była wypłacana 13-tka. Otrzymywał węgiel w ilości 8 ton. Ożenił się w 1959r. Otrzymywał także świadczenia wynikające z Karty Górnika. Pracował w niedziele. Nie był członkiem drużyny ratowniczej. Ubezpieczony pracował na zmiany, w tym na zmianę nocną.

(dowód: akta osobowe ubezpieczonego, zeznania ubezpieczonego złożone na rozprawie 17.09.2019r., czas nagrania protokołu elektronicznego 00:05:55-00:17:29).

Najkorzystniejsze wynagrodzenie w 20 wybranych latach ubezpieczony uzyskał w latach 1958-1959, 1964-1969, 1976-1987, po odtworzeniu wynagrodzeń z lat 1956-1972, przy przyjęciu, że ubezpieczony w tym okresie otrzymywał wynagrodzenie powszechnie obowiązujące w górnictwie, z uwzględnieniem dokumentacji zawartej w aktach osobowych ubezpieczonego, uregulowań płacowych obowiązujących w górnictwie.

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyliczony z powyżej wskazanych lat jest niższy niż 250% i wynosi 225,86%.

(dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu rent, emerytur i kapitału początkowego S. K. k. 21- 48 a.s.).

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję w oparciu o art. 114 ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz.U. 2018r., poz.1270 ze zm.), gdyż ubezpieczony nie przedłożył żadnych nowych dowodów.

Podkreślić należy, że w toku postępowania sądowego zostały przeprowadzone nowe dowody w postaci opinii biegłego, zeznań ubezpieczonego oraz akt osobowych ubezpieczonego, w związku z czym zostały spełnione przesłanki z art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Zgodnie z art. 110 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz.U. 2018r., poz.1270 ze zm.) wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15,

z uwzględnieniem ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego (ust.1).

2. Warunek posiadania wyższego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru nie jest wymagany od emeryta lub rencisty, który od dnia ustalenia prawa do świadczenia do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie świadczenia, w myśl ust. 1, nie pobrał świadczenia wskutek zawieszenia prawa do emerytury lub renty lub okres wymagany do ustalenia podstawy przypada w całości po przyznaniu prawa do świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wynosi co najmniej 130%.

3. Okres ostatnich 20 lat kalendarzowych, o których mowa w art. 15 ust. 1, obejmuje okres przypadający bezpośrednio przed rokiem, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia.

Jednocześnie jak wynika z treści art. 110a ust.1 ustawy emerytalnej wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15,

z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%.

2. Ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 może nastąpić tylko raz.

Przepis art. 110a ust.1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych daje możliwość jednorazowego przeliczenia wysokości emerytury bez względu na to czy emerytura była zawieszona czy nie, jeśli wskaźnik przekracza 250%,

a wskazano podstawę wymiaru składek przypadających po przyznaniu prawa do emerytury.

Jak wykazało przeprowadzone postępowanie dowodowe ubezpieczony nie spełnia warunków umożliwiających przeliczenie emerytury na podstawie art.110a ustawy emerytalnej.

Powyższe wynika jednoznacznie z opinii powołanego biegłego sądowego, który na podstawie posiadanej dokumentacji, przy uwzględnieniu obowiązujących w górnictwie przepisów płacowych, odtworzył wynagrodzenie ubezpieczonego za lata 1956-1972. Obliczony przez biegłego wskaźnik wysokości podstawy wymiaru okazał się być niższy od 250%, nie może zatem stanowić podstawy przeliczenia świadczenia.

Uznając jw. Sąd oparł się na opinii biegłego, którą uznał za przekonującą, jako wydaną w oparciu o fachową wiedzę, opinię szczegółową, wydaną po analizie dokumentacji przedłożonej w niniejszej sprawie: dokumentacji znajdującej się w aktach rentowych, akt osobowych, oraz w oparciu o obowiązujące w tym okresie przepisy płacowe. Pomimo uwzględnienia przez biegłego, przy odtwarzaniu wynagrodzeń, oprócz stałych składników wynagrodzenie, także dodatku nocnego, dodatku z tytułu pracy niebezpiecznej, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest nadal niższy niż 250%.

Wskazać przy tym należy, że nie można wysokości zarobków, stanowiących podstawę do wyliczenia składek na ubezpieczenie społeczne ustalać w sposób hipotetyczny, oparty jedynie na domniemaniu. Przepisy z zakresu ubezpieczeń społecznych są bowiem normami bezwzględnie obowiązującymi i nie zawierają unormowań pozwalających na ustalenie wysokości wynagrodzenia w sposób przybliżony lub prawdopodobny. Przy obliczaniu wysokości podstawy emerytury, bierze się zatem pod uwagę dokładnie ustaloną wartość - wysokość uzyskiwanego w określonym czasie wynagrodzenia. Tym samym, w sprawie o ustalenie podstawy wymiaru składki, należy dokładnie określić wysokość wszystkich składników wynagrodzenia, które mają być uwzględnione – wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 22.09.2015r. III AUa 370/14 (LEX nr 1927664).

Nie ma możliwości wyliczenia wysokości wynagrodzenia, a co za tym idzie - wysokości składek na ubezpieczenie społeczne oraz wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury w oparciu o wyliczenia hipotetyczne, uśrednione, wynikające z porównania do wynagrodzenia innych pracowników. Uśrednione obliczenie wysokości wynagrodzenia - oparte na wynagrodzeniu otrzymanym przez innych pracowników - nie może oddać indywidualnych cech właściwych dla danego stosunku pracy. Obliczenie wysokości wynagrodzenia musi być oparte na dokumentacji, z której wynikają określone kwoty wynagrodzenia. Kwestia pobieranego wynagrodzenia musi zostać zatem udowodniona w sposób bezwzględny. Tylko dokumentacja stanowi precyzyjny dowód w zakresie wysokości wynagrodzenia w postępowaniu sądowym. Na podstawie innych dowodów nie jest możliwe dokładne określenie kwoty wynagrodzenia, a co zatem idzie - ustalenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury - wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 31.03.2015r. III AUa 1807/14 (LEX nr 1814849).

Mając powyższe na uwadze Sąd kierując się powołanymi przepisami, z mocy art.477¹⁴ §1 kpc oddalił odwołanie nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia.

Sędzia